

Leeresztette szekercéjét.

Az életet nem lehet mestergerenda módjára megfaragni, noha míg létezőnk, örökké egyenesítgetjük. Az élet örökké harapdál bennünket. Meg lehet szokni. Csak amikor nagyobbat szakít, akkor nyögünk egyet. Az életnek nagy tépő fogai vannak. Sok. Nem is szuvasodik. Mindig kapóra áll. De ezt nem vitattuk. Dolgoztunk. Egy idő múlva a földről kiált föl hozzám, egy tarhonyás lábast kínálva.

— Gyere, lökjél te is a kutyának önni!

— Nem bánthatom, annyira nem vagyok még éhes.

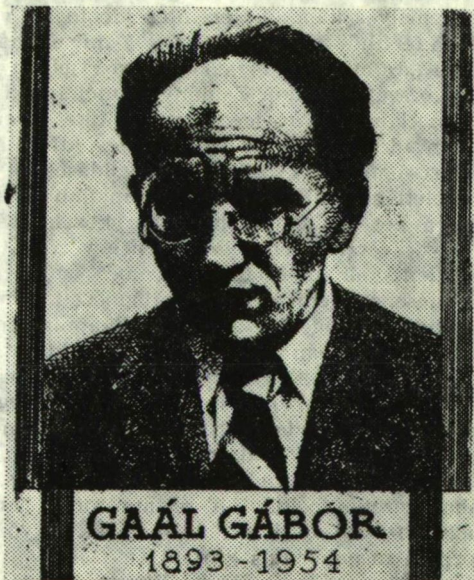
— Gyere, mert legyöngülsz! Tíz ütésre kened helyére a szöveget!

Már akkor megfigyelte, hogy a százas szöveget, amit az ácsok Bercinek titulálnak, nem öt ütéssel küldöm a helyére, ahogy szokás. Hát ő ezt testi gyöngöseségnek vette. Hogy kisasszonyosan kenem.

Délig alig beszéltünk. Léceztam a fölfázott tetőt. A magam gondgubancain babráltam. Az öregék vallomások nélkül is tudják, ha ilyen hirtelen esek közéjük, hát akkor megmártak valahol. Vérzik. A maguk sorsából is tudják, hogy az kifelé nem látszik. De lehetnek reményeim, hogy meggyógyul. Idő kell hozzá.

Elégszer láttam dühüket, fájdalmaikat, hogy is tudnám elfelejteni.

Fiatal házas koromban, első hetesek lehettünk, náluk időztünk pár napot. Egyik hajnalon, míg az asszony szendergett, összeszedtem cipőinket és a ház előtt fényesítettem. Apám épp a kertvégről jött, birkaszarvú erős paprikák az ujjai közé fűzve. Látja az asszony magossarkuját a kezemen, rúgott akkorát a kefése fadobozon dühében, hogy az egész szerkezet a nagykapunál állt meg. Szóban nem tett a témához semmit. De vélekedése benne volt a rúgásban. Kemény reszelt patkó legyél, ne fonatos kalács! Megesznek!

CSEH GUSZTÁV METSZETE